

overordentligt Vanskelige, der ligger i en Forhørsdommers Stilling, og jeg skulde ikke paa nogen Maade støtte den almindelige Stemning, som der hos adskillige Mænd er mod Dommerstanden paa Grund af disse Forhold, naar jeg saae, at man en enkelt Gang trak den Dommer frem, der vitterligt havde forgrebet sig, og straffede ham paa en eftertrykkelig Maade; men naar jeg seer, at disse Dommere ikke alene blive taalte uhindrede i deres Embeder, men endog saa blive forsvarede af den Myndighed, som skulde paatale ogsaa Dommernes Misgreb, saa kan jeg ikke nægte, at jeg paa ingen Maade kan have den Agtelse for vor Dommerstand, som det vilde være naturligt og nyttigt, at vi Alle kunde have. Det forekommer mig, at, hvad der er oplyst i denne Sag, t. Ex. med Hensyn til Asfessor Kjøpke, er saa grovt for en Forhørsdommer, at jeg ikke kan see rettere, end at, naar han upaataalt kan sidde i sit Embede, kan der indenfor Arrestens Mure begaaes, hvad det skal være, af Forhørsdommeren og hans Haandlangere.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at jeg, ved hvad jeg udtalte om vedkommende Dommer i Aarhus Amt, ikke havde til Hensigt at forsvare; jeg gav kun en factisk Fremstilling af Sagen. Det vilde være aldeles uforsvarligt af mig, hvis jeg vilde gjøre mig til hans Forsvarer, efterat hans Forhold er blevet kritiseret og karakteriseret af dem, som vare hans rette Dommere, nemlig Overdomstolen, som har fundet, at Omstændighederne vare af den Art, at der ikke kunde paalægges ham noget Ansvar. Naar den ærede sidste Talex derhos vilde følge de Relationer, der gives af de forskjellige Overretsdomme, vilde han see, at det ingenlunde er noget saa enestaaende Tilfælde, at en Underdommer for Misbrug af sin Myndighed bliver anseet med den Straf, som derfor er foreskrevet, i større eller mindre Maal. — Jeg kan ikke nægte, at det var mig noget mistrøstende at høre udtale, at det, som jeg tillod mig at oplyse om, hvilke Forholdsregler man havde taget mod den Person, som i Aarhus var den rette Paagjældende, som havde gjort sig skyldig i den mindre forsvarlige eller den

uforsvarlige Behandling af Arrestanten, var Noget, der slet ikke kunde berolige den offentlige Mening; det var mig meget nedslaaende. Jeg troede dog, og jeg har endog det Haab, at den ærede Forsamling deri vil see et Beviis paa, at Ministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa slige Tilfælde, og at det, hvor det kan gribe ind med Nytte, gjør det; jeg har fremdeles det Haab, at dette vil have den Virkning at berolige Publicum.

Ordf: Jeg har væsentligt kun bedet om Ordet, for at udtale min Beklagelse over at høre, at den ærede Justitsminister mener ikke at kunne forfølge den Tanke, som han i sin Tid har givet ud til Communerne med Hensyn til et communalt Tilshyn med Arresterne. Det er nemlig det høitærede Justitsministerium selv, der har udgivet denne Tanke ved at sende et Circulaire rundt, hvori det ligesom blev sagt, at, idet man udbad sig Erklæring over denne Sag, havde man tænkt sig, at Sagen kunde ordnes paa den Maade. Hvorledes der nu fra selve Forhørsdommerens eller Politimestrenes Side kan være specielt erklæret i denne Sag, veed jeg ikke, men saa Meget veed jeg i ethvert Tilfælde, at i den Commune, hvor jeg selv er fra, og hvor jeg har seet Forhandlingerne i Sagen, er der bleven givet en varm Anbefaling af Sagen, og der er blevet ønsket, at noget Sligt maatte finde Sted. Jeg kan oprigtigt talt ikke dele den Betragtning, han er kommen til, eller de Grunde, der have ledet til, at den høitærede Minister ikke nu videre kan forfølge denne Sag. Jeg vil, i Modsætning til den ærede Forespørger, som nævnte eet Medlem, udtale, at jeg vilde ansee det ligesaa rigtigt, at der blev udnævnt i det Mindste to Medlemmer af Communen paa den Maade, fordi der da var nogen Sikkerhed for, at de ikke, naar de foretog Inspection i Fængslerne, gif ud over deres Grændser i de Samtaler, de holdt med Fangerne. Jeg for mit Vedkommende indseer ikke, hvorledes man vil sige, at et Par Medlemmer, specielt valgte af Communalbestyrelsen, af dens egen Midte, altsaa af en Communes Tillidsmænd — hvorledes de, naar de navnlig fik en bestemt defineret Myndighed, skulde være udsatte for Mistanke for at over-